

— Такава круша само въ наше село има! — хвалѣли се селянцитѣ.

Брѣмчели около крушовото дърво пчелитѣ, смучели сладъкъ сокъ отъ крушкитѣ и радостно разговаряли:

— Смучете, да смучимъ, сестрици! — думала една стара пчела. — Такъвъ сладъкъ сокъ никѣде не можемъ намѣри!

— Отъ насъ по-честити нѣма! — казвала друга. — Само въ наше село има такива круши съ такъвъ сладъкъ сокъ!

— Вижде голѣмата круша! — добавяла трета пчела. — Отъ нея можемъ да съберемъ цѣла пита медъ!

И селскитѣ свини обикалали отъ сутринъ до вечеръ край дървото. Чакали да падне нѣкоя гнила круша, та да я изядатъ. И де седнѣли, де станѣли, все грухтѣли:

— Ухъ, ухъ, какво знаятъ нашитѣ сестри отъ другитѣ села! Такива сладки круши и на сънъ не сж видѣли. А ние си ги хрупкаме всѣки день. Ако е рекълъ Господъ, и тая едрата, най-сладката, — и тя ще влѣзе въ нашитѣ уста.

Едрата крушка слушала, слушала, па ѝ домжчнѣло и си рекла:

— Тукашнитѣ хора и пчелитѣ, и свинитѣ ми се радватъ, защото искатъ само тѣ да вкусятъ отъ моята сладость. А по Божия свѣтъ има толкова гладни за моя плодъ, толкова жадни за моята хубость. Азъ не искамъ да остана само въ това село.

И една заранъ рано, когато пазачътъ спѣлъ, а хората и свинитѣ не били още станали, едрата круша се откъснала отъ клона и заедно съ зеленото листенце тупнала на земата. Понатъртила се, позаболѣло я. Но скоро се съвзела, търкулнала се къмъ рѣката и цопнала въ водата.

Повлѣкла я рѣката. Презъ много въртопи я премѣтала. О много остри камъни я издраскала. Но крушката не се уплашила. Тя все дигала нагоре зеленото си листенце и току си повтаряла: „Нека ме завлѣче водата далеко-далеко! Нека ми се порадватъ и чуждитѣ хора!“

Три дни и три нощи рѣката влачила крушката. Найсетне я изхвърлила на едно кално мѣсто, край единъ го-